

NAMN ATT MINNAS

STEN ANDERSSON

Ännu för ett par år sedan ansågs det i initierade kretsar föga troligt att Sven Aspling skulle komma att införlivas med regeringskretsen. Det talades, inte minst bland partikamrater, om att hans storhet låg i hans litenhet. Utomstående hade svårt att inse att just detta skulle kunna utgöra ett hinder för medlemskap i kabinettet Erlander, men tanken tycktes vara att Aspling var den födde ombudsmanen och omistlig som sådan. Hans litenhet — och ordet användes utan förklenande biavsikter för att beteckna hans allmänmänsklighet, snällhet och klokhet i förening med hans utomordentliga organisatoriska talang — skulle, menade man, göra honom outhärlig just på partisekreterarens post.

Men liten blir väl stor och det har varit fallet med Sven Aspling. Framgången vid 1960 års val stärkte i hög grad hans ställning inom socialdemokratiet. Ingen kan vara partisekreterare i evighet och Aspling hade efterträtt Torsten Nilsson år 1948. Det började glunkas om att han inte skulle behöva hålla till godo med en reträttpost som simpel generaldirektör eller landshövding, när den dagen var inne, utan kunde vänta en mera ärofull upphöjelse. När ryktena om en förestående regeringsombildning började komma i svang för något halvår sedan nämndes han som tänkbar blivande kommunikationsminister. Hr Skoglund förmodades då av någon anledning bli befordrad till socialminister i samband med att Torsten Nilsson skulle efterträda hr Undén som utri-

kesminister. Men hr Undén själv, vanligtvis sluten som en mussla, meddelade i ett slags avskedsintervju, som gavs i Helsingfors vid senaste nordiska utrikesministermöte att Sven Aspling i stället skulle ersätta Torsten Nilsson som socialminister.

Så skedde ock. Denna befordran får anses så mycket mera välförtjänt som Sven Aspling då hade bakom sig 1962 års triumfatoriska valutgång, som för första gången sedan 1942 tillförsäkrade socialdemokratiet mer än 50% av alla avgivna röster. Aspling kunde icke utan fog betecknas som segransorganisator. Därmed avsågs inte bara den utomordentligt effektiva inpiskningen genom fackföreningarna, gentemot vilken borgerligheten — i avsaknad av en Landsorganisation till sitt förfogande — står praktiskt taget försvarslös. Det gällde också de med stor skicklighet upplagda radio- och TV-programmen, där de borgerliga partierna — utan att i detta fall kunna andraga något till sin ursäkt — stod sig bra nog slätt i konkurrensen. Aspling var härvidlag f. ö. inte bara stabschef utan också frontkämpe. Hans lugna och älskvärda uppträdande, hans allmänt sympatiska och förtroendeingivande personlighet har gjort honom till en stor tillgång för socialdemokratiet valrörelser inte minst i TV-åldern.

När man därför skulle finna en efterträdare till Aspling som partisekreterare, blev det mycket snart klart att de maktägande ville ha en man, som i möjligaste mån var av samma typ som Sven Aspling. Det fann man, sedan mindre strömlinjeformade kandi-

dater snabbt sorterats ut, i Stockholms Arbetarekommuns sekreterare Sten Andersson. Om honom kan man nämligen våga påståendet att han är mer asplingsk än Aspling.

Herr Sten, den unge Sture — den nyvordne partisekreterarens veterligen enda ömma punkt är att han av pietetsfulla föräldrar i dopet erhöll namnkombinationen Sten Sture — är född i Stockholm, närmare bestämt på Söder, för snart 40 år sen. Ingen, som nu träffar denne kultiverade och eleganta unge man, kan gärna komma på idén att förbinda honom med begreppet proletär. Han växte emellertid upp i s. k. enkla förhållanden och tog för att försörja sig år 1940 anställning som extra brevbärare hos posten. Bara några år senare blev han aktiv i socialdemokratiska ungdomsförbundet, där han beklätt en rad förtroendeposter, av vilka många haft anknytning till det internationella samarbetet. Vid sidan av förvärvsarbetet och sin intensiva politiska verksamhet ägnade han sig åt självstudier och läste på nätterna för att kunna komplettera sin folkskoleutbildning. År 1944 tog han studenten som privatist och blev i samband med det utmärkt heder samma resultatet föremål för åtskillig smickrande publicitet.

Omedelbart efter sin examen skrev han in sig vid Stockholms Högskola, där han började läsa bl. a. nationalekonomi och statskunskap för att bli i stånd att småningom avlägga en pol. mag. Han måste dock hela tiden arbeta för sitt uppehälle vid sidan av studierna och till sist tog de praktiska arbetsuppgifterna överhand. Han har trots allt drygt tre fjärdedelar av sin examen överstökad och hoppas bli i tillfälle att fullborda den — låt vara att utsikterna med den arbetsbörda han nu fått inte förefaller alltför ljusa. I Stockholms Arbetarkommun fick man tidigt upp ögonen för

denne intelligente, energiske och ambitiöse unge partivän och redan 1951 invaldes han i stadsfullmäktige. Där lyckades han på kort tid förvärva sig en mycket aktad ställning och blev genom sin klokhets och smidighet allmänt uppskattad inte bara av sina partivänner utan i lika hög grad av sina meningsmotståndare. Han valdes efterhand till ledamot av stadskollegiet och en hel rad styrelser och nämnder.

Bara något år efter invalet i stadsfullmäktige utsågs han till ombudsman i Stockholms Arbetarkommun, med särskild uppgift att ta hand om tjänstemännen, vilket han gjorde med sådan framgång att han år 1958 befordrades till sekreterare, eller med andra ord bas för hela organisationen. I denna sin egenskap tjänade han sina sporrar vid 1960 och 1962 års val. Åtskilliga goda uppslag i syfte att popularisera socialdemokratien i Stockholm härrör från honom, bl. a. enligt uppgift idén om att låta framstående socialdemokratiska politiker för en dag återgå till sina gamla yrken — man erinrar sig exempelvis de publikknipande bilderna av Torsten Nilsson som murare — samt den stora s. k. motionskampanjen, vars bästa tävlingsresultat han själv småningom lancerade i stadsfullmäktige.

Medan hans företrädare som Arbetarkommunens sekreterare, numera borgarrådet Thorsten Sundström, i viss mån kan sägas tillhöra kampgenerationen inom socialdemokratien, den som gärna blickar tillbaka på pionjertiden och genombrottsåren, hör Sten Andersson i mycket påtaglig grad till nästa generation, den nya unga generation, som så att säga redan är van vid att utöva makten. Han är en modern, utåtriktad, odoktrinär politiker, som ser framåt med öppen blick för kravet på anpassning till de snabba förändringarna i nutidens samhälle. Han

är road av politik, som han betraktar som en praktisk angelägenhet och har följaktligen lätt för att samarbeta och umgås även med meningsmotståndare, och hans duglighet, renhårighet och personliga charm har förskaffat honom inte bara respekt utan vänskap i fiendeläget.

Han är alltså i hög grad en man av Sven Asplings allmänna skaplynne, en framstående och kunnig politisk reklamexpert och PR-man. Att han är en av socialdemokratinns allra mest lofvande framtidsmän råder det ingen tvekan om. Han var i den situationen att han, om man så vill, kunde välja mellan att inrikta sig på att bli borgarråd eller statsråd. Eftersom det i varje fall ur ekonomisk synpunkt är bra mycket förmånligare att bli borgarråd, måste man dra den slutsatsen att det är hans livliga och uppriktiga politiska intresse — och kanske ärelystnad — som förmått honom att välja den väg, som har utsikter att leda till det senare målet.

Socialdemokratin är i varje fall att lyckönska — om man nu skall försöka vara generös — till valet av partisekreterare. En bättre kunde man med all säkerhet inte fått. Han om någon bör kunna sälja socialdemokratinns program till svenska folket. Han har med sitt fördelaktiga utseende och sätt goda möjligheter att bli en av våra mest populära TV-idoler, inte minst om han framträder tillsammans med sin förtjusande fru, som länge varit den okrönte skönhetsdrottningen på alla kommunala festligheter, och sina två raska gossar och berättar om sin älsklingshobby: fiske — valfisket inte att förglömma.

Hade herr Sten den unge Sture ägnat sig åt näringslivet i stället för åt socialdemokratin skulle han med största säkerhet blivit en av Sveriges främsta försäljningschefer. Men medan borgerlighetens elit ägnar sig åt affärer, ägnar sig socialdemokratin åt politik. Undra på att det går, som det går.

G. U.

